

РЕШЕНИЕ

№ 21338

гр. София, 28.05.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в публично заседание на 05.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **6340** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на В. Г. Т., ЕГН [ЕГН], от [населено място], подадена чрез адв. А. П. – САК, срещу Решение № 1040-21-336 от 03.06.2025 г. на директора на ТП на НОИ – С.-град, с което са оставени без уважение жалби с вх. № 1012-21-541 и 1012-21-542 от 12.05.2025 г., подадени срещу Разпореждане № 214-00-12533-5 от 14.03.2025 г. и Разпореждане № 214-00-12533-6 от 14.03.2025 г. на ръководителя на осигуряването за безработица.

В жалбата се излагат доводи, че оспореното решение и потвърдените с него разпореждания са незаконосъобразни, постановени при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие с материалния закон. Жалбоподателката счита, че неправилно административният орган е приел, че не е била осигурена за риска „Безработица“ за изискуемия от закона период, като сочи, че е работила по трудово правоотношение и по отношение на нея са били начислявани и удържани осигурителни вноски за фонд „Безработица“. Излага съображения, че евентуално неправилно подадени данни от работодателя не могат да бъдат противопоставяни на осигуреното лице, което не следва да търпи неблагоприятни последици от действия или бездействия на осигурителя. Твърди, че не е участвала в производството по издаване на задължителните предписания към работодателя, както и че административният орган е разполагал с всички относими данни още към момента на първоначалното отпускане на паричното обезщетение за безработица. Навеждат се доводи, че

разпоредбите на Национална програма „Помощ при пенсиониране“ не могат да дерогират императивните норми на КСО относно задължителното осигуряване за безработица. Моли съда да отмени оспореното решение и потвърдените с него разпореждания, както и да присъди сторените разноски.

В съдебно заседание жалбоподателката, редовно призована, не се явява и не се представлява. Процесуалният представител – адв. П. с молба от 13.11.2025 г. изразява становище по хода на делото. Моли съда да отмени оспорваното решение и да присъди направените разноски съобразно представения списък по чл. 80 ГПК.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ – С.-град, чрез процесуалния си представител юрк. И., оспорва жалбата като неоснователна и моли съда да я отхвърли. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, съгласно представен списък на разноските.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Със заявление вх. № 214-00-12533/28.08.2023 г., подадено чрез Дирекция „Бюро по труда“ – С., В. Г. Т. е поискала отпускане на парично обезщетение за безработица по реда на чл. 54а от КСО, след прекратяване на трудовото ѝ правоотношение с „ФУТБОЛЕН КЛУБ ЛОКОМОТИВ СОФИЯ 1929“ ЕАД, считано от 25.08.2023 г., на основание чл. 325, ал. 1, т. 3 от Кодекса на труда.

След извършена преценка на заявеното право, въз основа на представените документи и данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, с Разпореждане № 214-00-12533-1 от 08.09.2023 г. (л. 61) на ръководителя на осигуряването за безработица на жалбоподателката е било отпуснато парично обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО, считано от 25.08.2023 г. до 16.09.2024 г., в размер на 24,55 лв. дневно.

Впоследствие, с писмо изх. № 10-01-07-123#1/17.09.2024 г. (л. 33) Агенция по заетостта, Дирекция „Бюро по труда“ – С. е предоставила в ТП на НОИ – С.-град списък на лица, включени в Национална програма „Помощ при пенсиониране“, за които са установени некоректно подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, сред които и В. Г. Т..

Във връзка с постъпилата информация и на основание чл. 108, ал. 1 от КСО е била извършена проверка по разходите на Държавното обществено осигуряване на осигурителя „ФУТБОЛЕН КЛУБ ЛОКОМОТИВ СОФИЯ 1929“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], приключила с Констативен протокол № КП-5-21-01769821/12.12.2024 г. (л. 43). В хода на проверката са били изискани и представени договори за заетост по Национална програма „Помощ при пенсиониране“, трудови договори, ведомости за заплати, присъствени форми, отчетни форми по програмата, декларации-искания и банкови извлечения.

При извършената проверка е било установено, че за жалбоподателката за периода от 24.08.2020 г. до 24.08.2023 г. включително са били подадени данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО с код за вид осигурен „01“, вместо с код за вид осигурен „25“, какъвто е приложим за лицата, включени в програми за насърчаване на заетостта, които не подлежат на осигуряване за риска „Безработица“.

В резултат на установеното, на осигурителя са били издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-01769915/12.12.2024 г. (л. 46) за заличаване на подадените данни с код „01“ и подаване на коректни данни с код „25“ за съответния период. По делото е безспорно установено, че задължителните предписания са били изпълнени от осигурителя, като подадените данни са били коригирани.

След извършената корекция на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО е била извършена нова преценка на правото на жалбоподателката на парично обезщетение за безработица, при която е установено, че за релевантния период от 25.02.2022 г. до 24.08.2023 г. същата не е имала внесени или дължими осигурителни вноски за фонд „Безработица“ за изискуемите по чл. 54а, ал. 1 от КСО 12 месеца от последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването.

При тези данни с Разпореждане № 214-00-12533-5 от 14.03.2025 г. (л. 29) на основание чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО е било отменено първоначалното Разпореждане № 214-00-12533-1/08.09.2023 г. (л. 61) за отпускане на парично обезщетение за безработица.

С последващо Разпореждане № 214-00-12533-6 от 14.03.2025 г. (л. 26), на основание чл. 54ж, ал. 1 във връзка с чл. 54а, ал. 1 от КСО, е постановен отказ за отпускане на парично обезщетение за безработица, поради липса на осигуряване във фонд „Безработица“ за изискуемия от закона период.

Срещу посочените разпореждания жалбоподателката е подала жалби по административен ред, по които е постановено оспореното в настоящото производство Решение № 1040-21-336 от 03.06.2025 г. на директора на ТП на НОИ – С.-град, с което жалбите са оставени без уважение като неоснователни.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София-град, 60-ти състав, направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото оспореното Решение № 1040-21-336 от 03.06.2025 г. е било връчено на жалбоподателката на 03.06.2025 г. чрез Системата за сигурно електронно връчване (л.19), а жалбата до съда е подадена в рамките на законоустановения 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от лице с правен интерес от оспорването, поради което същата е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, приложима в настоящото производство по силата на чл. 118, ал. 2 от КСО, съдът дължи служебна проверка на оспорения административен акт, която не се ограничава до наведените в жалбата оплаквания, а обхваща всички основания за законосъобразност по чл. 146 от АПК, а именно – наличие на компетентност на издалия акта орган, спазване на установените административнопроизводствени правила и материалноправни разпоредби, съответствие с изискванията за форма, както и съобразяване с целта на закона.

Оспореното решение на директора на ТП на НОИ – С.-град е валидно и допустимо. Същото е постановено при надлежно сезиране с жалба по реда на чл. 117, ал. 1 от КСО и в предвидения от закона срок по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО. Издадено е от материално и функционално компетентен орган – директора на ТП на НОИ – С.-град /видно от Заповед № 1712 от 17.08.2015 г./, съгласно

чл. 117, ал. 3 от КСО.

Решението е обективизирано в изискуемата от закона писмена форма, притежава съдържанието по чл. 59, ал. 2 от АПК и отговаря на изискването за мотивираност по чл. 117, ал. 3 от КСО. В него са индивидуализирани издалият го орган, релевантните фактически и правни основания, въз основа на които е формирана волята на административния орган, и е постановен ясен и недвусмислен диспозитив. Актът съдържа и указания относно реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване, като е надлежно датиран и подписан.

При осъществяване на административния контрол за законосъобразност не са установени съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обуславят неговата отмяна, като оспореното решение се явява и материалноправно законосъобразно.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО правоотношението по осигуряване възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1, и за която са внесени или дължими осигурителни вноски, като то продължава до прекратяването на тази дейност. В същия смисъл § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО дефинира „осигурено лице“ като физическо лице, което извършва трудова дейност, подлежаща на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за която са внесени или са дължими съответните осигурителни вноски.

По силата на чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО, задължително осигурени по отношение на общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест, както и за безработица, са всички работници и служители, независимо от характера на тяхната работа, начина на заплащане и източника на финансиране, с изключение на лицата, посочени в ал. 10 и в чл. 4а, ал. 1. Лицата, включени в програми за подкрепа на майчинството и насърчаване на заетостта, не подлежат на осигуряване за безработица, когато това е предвидено изрично в съответната програма. В раздел VII, т. 2 на действащата до 27.05.2024 г. Национална програма „Помощ при пенсиониране“ е уточнено, че във връзка с чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО, лицата, включени в програмата, не се осигуряват за безработица.

По делото е безспорно установено, че жалбоподателката е била включена в Национална програма „Помощ при пенсиониране“, реализирана по реда на Закона за насърчаване на заетостта. В раздел VII, т. 2 от действащата към процесния период програма изрично е предвидено, че лицата, включени в програмата, не се осигуряват за фонд „Безработица“. Следователно през периода на заетостта на жалбоподателката по програмата за нея не са били дължими осигурителни вноски за риска „Безработица“.

Съгласно Приложение № 1 към чл. 2, ал. 1 от Наредба № Н-13/17.12.2019 г. на министъра на финансите за лицата, включени в програми за насърчаване на заетостта, които не подлежат на осигуряване за безработица, се подава код за вид осигурен „25“.

От събраните по делото доказателства се установява, че осигурителят „Футболен клуб Локомотив София 1929“ ЕАД е подавал за жалбоподателката данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО с код за вид осигурен „01“, вместо с код „25“, за периода от 24.08.2020 г. до 24.08.2023 г.

Във връзка с постъпила информация от Агенцията по заетостта относно неправилно подадени данни за лица, включени в Национална програма „Помощ при пенсиониране“, контролните органи на ТП на НОИ – С.-град са извършили проверка по реда на чл. 108, ал. 1 от КСО на

осигурителя „Футболен клуб Локомотив София 1929“ ЕАД. Проверката е приключила с Констативен протокол № КП-5-21-01769821/12.12.2024 г. (л. 43), в който са отразени установените факти и обстоятелства относно характера на трудовата заетост на жалбоподателката и неправилно подадените данни в Регистъра на осигурените лица.

В рамките на проверката са били представени договори за заетост по Националната програма, трудови договори, отчетни форми, разплащателни ведомости, банкови извлечения и декларации-искания по програмата, от които безспорно се установява, че жалбоподателката е работила именно като лице, включено в Национална програма „Помощ при пенсиониране“. Въз основа на установеното контролните органи на НОИ са издали Задължителни предписания № ЗД-1-21-01769915/12.12.2024 г. (л. 46), с които осигурителят е бил задължен да заличи некоректно подадените данни с код „01“ и да подаде коректни данни с код „25“. По делото е безспорно установено, че предписанията са били изпълнени, като данните в регистрите на НОИ са били коригирани.

Разпоредбата на чл. 54л от КСО изрично предвижда, че отпускането, изменянето, отказването, спирането, прекратяването и възстановяването на паричните обезщетения за безработица се извършва въз основа на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО. Съгласно чл. 5, ал. 6 от КСО именно тези данни служат за определяне правото и размера на осигурителните плащания. Следователно органът по осигуряването за безработица е длъжен да се съобрази с официалните данни, налични в информационната система на НОИ, включително и с последващо коригираните данни, подадени в изпълнение на задължителни предписания на контролните органи.

Неоснователни са доводите на жалбоподателката, че неправилно подадените от работодателя данни не могат да ѝ бъдат противопоставяни. Действително осигуреното лице не носи отговорност за действията на осигурителя при подаване на данни по чл. 5, ал. 4 от КСО. Това обаче не означава, че при установяване на действителното осигурително положение административният орган следва да признае право, което не е възникнало по силата на закона. Правото на парично обезщетение за безработица възниква единствено при наличие на всички материалноправни предпоставки по чл. 54а, ал. 1 от КСО, сред които е наличието на внесени или дължими осигурителни вноски за фонд „Безработица“ за най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването.

В случая след извършената корекция на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО е установено, че за релевантния период от 25.02.2022 г. до 24.08.2023 г. жалбоподателката не е била осигурявана за риска „Безработица“, тъй като е попадала в обхвата на Национална програма „Помощ при пенсиониране“, за която през този период не е било предвидено осигуряване за фонд „Безработица“. Поради това същата не отговаря на материалноправните предпоставки на чл. 54а, ал. 1 от КСО.

Неоснователно е и възражението, че жалбоподателката не е участвала в производството по издаване на задължителните предписания. Същите са издадени в рамките на самостоятелно контролно производство по чл. 108 от КСО, адресирано към осигурителя като задължен субект по подаване на данните по чл. 5, ал. 4 от КСО. Жалбоподателката не е адресат на тези предписания, поради което за административния орган не е съществувало задължение да я конституира като страна в това производство.

Съдът не споделя и доводите, че разпоредбите на Национална програма „Помощ при пенсиониране“ дерогират императивни норми на КСО. В случая не е налице противоречие между програмата и закона, а приложение на самия чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО, който допуска определени категории лица, включени в програми за насърчаване на заетостта, да не бъдат осигурявани за безработица, когато това е предвидено в съответната програма.

Следва да се отбележи и обстоятелството, че едва със Заповед № РД-06-6/27.05.2024 г. на министъра на труда и социалната политика, с която програмата е удължена до 31.12.2026 г., е предвидено внасяне на осигурителни вноски и за фонд „Безработица“. Тази промяна е настъпила след прекратяване на трудовото правоотношение на жалбоподателката и няма приложение към процесния период, относим към преценката на правото ѝ на парично обезщетение за безработица.

Неоснователни са и доводите, че НОИ е разполагал с всички относими данни още към момента на първоначалното отпускане на обезщетението. От доказателствата по делото се установява, че първоначалното разпореждане е било постановено въз основа на наличните към този момент данни в информационната система на НОИ, подадени от осигурителя с код за вид осигурен „01“. Едва в резултат на последващия контрол по чл. 108 от КСО е било установено, че тези данни са некоректни и не съответстват на действителното осигурително положение на лицето.

Съгласно чл. 54ж, ал. 2, т. 1 от КСО влязло в сила разпореждане за отпускане на парично обезщетение за безработица може да бъде изменено или отменено, когато бъдат представени нови документи или доказателства, които имат значение за определяне на правото, размера или периода на обезщетението. В случая установените при проверката обстоятелства и извършената корекция на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО представляват именно нови доказателства по смисъла на посочената разпоредба, които обуславят извършването на нова преценка на правото на ПОБ.

При така установените факти административният орган е действал при условията на обвързана компетентност. След като от официалните данни в регистрите на НОИ се установява липса на осигуряване за риска „Безработица“ през релевантния период, органът е бил длъжен да отмени първоначално постановеното разпореждане за отпускане на обезщетение и да постанови отказ за отпускане на ПОБ по подаденото заявление.

Предвид изложеното съдът приема, че оспореното решение, както и потвърдените с него разпореждания, са постановени от компетентен орган, при спазване на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалния закон и целта на закона, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Съобразно изхода от спора и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,25 евро /сто и две евро и двадесет и пет цента/, равняващи се на 200 лв. /двеста лева/ съобразно разпоредбите на чл. 78, ал. 8 от ГПК, чл. 37 от ЗПП и чл. 24 от НЗПП.

Претенцията на ответника за присъждане на допълнителни разноски в размер на 51,13 евро на основание чл. 13, т. 2, б. „б“ от Наредбата за заплащането на правната помощ съдът намира за неоснователна. Посочената разпоредба препраща към хипотезите на

чл. 21, т. 1 и т. 3 от Закона за правната помощ и урежда случаи на предоставяне на правна помощ, изразяваща се в консултация и/или изготвяне на документи с оглед постигане на споразумение преди започване на съдебно производство, за завеждане на дело, за започване или провеждане на производство по издаване на индивидуален административен акт или неговото оспорване по административен ред, както и представителство в извънсъдебни процедури. Нито една от посочените хипотези не е налице в настоящия случай. Ответникът не е осъществявал дейност по подготовка на документи във връзка с постигане на споразумение или във връзка с административно производство по оспорване на индивидуален административен акт, нито е участвал чрез процесуален представител в извънсъдебна процедура. В качеството си на административен орган, издал оспорения акт, ответникът участва в производството именно като страна, упражняваща предоставени ѝ от закона властнически правомощия, за което възнаграждението се определя по специалния ред за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Поради това разпоредбата на чл. 13, т. 2, б. „б“ от НЗПП се явява неотнормима към настоящия спор.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София град, Трето отделение, 60 -ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Г. Т., ЕГН [ЕГН], срещу Решение № 1040-21-336 от 03.06.2025 г. на директора на ТП на НОИ – С.-град, с което са оставени без уважение жалби с вх. № 1012-21-541 и 1012-21-542 от 12.05.2025 г. срещу Разпореждане № 214-00-12533-5 от 14.03.2025 г. и Разпореждане № 214-00-12533-6 от 14.03.2025 г. на ръководителя на осигуряването за безработица.

ОСЪЖДА В. Г. Т., ЕГН [ЕГН], да заплати на ТП на НОИ – С.-град направените по делото разноски в размер на 102,25 евро /сто и две евро и двадесет и пет цента/, равняващи се на 200 лв. /двеста лева/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено.

СЪДИЯ:

